

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
JULIANE KOKOTT
przedstawiona w dniu 22 maja 2014 r.¹

Sprawa C-127/13 P

**Guido Strack
przeciwko**

Komisji Europejskiej

Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dostęp do dokumentów instytucji —
Ochrona danych osobowych — Wniosek odnoszący się do długich dokumentów

Spis treści

I – Wprowadzenie	3
II – Ramy prawne	3
III – Okoliczności faktyczne i postępowanie przed Sądem	5
IV – Żądania stron	5
V – Ocena prawna	6
A – W przedmiocie zarzutu pierwszego odwołania wzajemnego – dorozumiana odmowa	6
1. W przedmiocie dorozumianej odmowy	6
2. Propozycja rozwiązania na przyszłość	9
3. W przedmiocie uzasadnienia Sądu	10
4. Wniosek w przedmiocie zarzutu pierwszego odwołania wzajemnego	10
B – W przedmiocie zarzutu drugiego odwołania wzajemnego – nieistnienie wyciągu z rejestru ..	10
1. W przedmiocie „istnienia” nieistniejącego dokumentu	11
2. W przedmiocie obowiązku sporządzenia dokumentu	11

¹ — Język oryginału: niemiecki.

3. W przedmiocie zakresu żądania skargi wniesionej przez G. Stracka	12
C – W przedmiocie pierwszego zarzutu odwołania – naruszenie prawa do sądu na mocy ustawy	13
D – W przedmiocie zarzutu drugiego odwołania – różne nieprawidłowości proceduralne	15
1. W przedmiocie części pierwszej i piątej zarzutu – tryb przyspieszony i czas trwania postępowania	15
2. W przedmiocie części drugiej zarzutu – prawo do bycia wysłuchanym	16
3. W przedmiocie części trzeciej zarzutu – weryfikacja wszystkich dokumentów	18
4. W przedmiocie części czwartej zarzutu – kompletność decyzji Komisji	19
E – W przedmiocie zarzutu piątego odwołania – zastosowanie wyjątku dotyczącego ochrony danych	20
1. W przedmiocie uzasadnienia decyzji Komisji	21
2. W przedmiocie indywidualnej analizy dokumentów	21
3. W przedmiocie zgodności z prawem zaczerpień	21
a) W przedmiocie wyważenia	22
b) W przedmiocie konsultacji z zainteresowanymi	22
c) W przedmiocie zgody zainteresowanych na ujawnienie	?24
d) W przedmiocie urzędników podpisujących decyzje w przedmiocie wniosków potwierdzających	23
e) W przedmiocie nazwisk urzędników, które pojawiają się w dokumentach dotyczących sprawy T-110/04	24
f) W przedmiocie kodowania nazwisk	24
4. Wniosek częściowy w przedmiocie zarzutu piątego odwołania	24
F – W przedmiocie zarzutu szóstego odwołania – poufny charakter postępowań antydumpingowych	24
G – W przedmiocie zarzutu siódmego odwołania – odszkodowanie z tytułu rozpatrywania wniosku potwierdzającego	25
VI – W przedmiocie kosztów	26
VII – Wnioski	27

I – Wprowadzenie

1. Od ponad 20 lat prawo Unii przewiduje ogólne prawo dostępu do dokumentów; od ponad dziesięciu lat stosowane jest rozporządzenie nr 1049/2001². Mimo to nadal jest jeszcze zdumiewająco wiele nierozwiązanych zagadnień ważnych w praktyce.

2. W niniejszej sprawie Komisja uskarża się na ustanowione terminy, zaś wnioskodawca zarzuca ich nieprzestrzeganie i ponadto skarży się, że realizowanie ochrony sądowej trwa tak długo. Poza tym oba odwołania dotyczą między innymi kwestii, czy rozporządzenie zobowiązuje Komisję w pewnych okolicznościach do sporządzenia dokumentu w celu jego wydania, czy będąca w toku przed Sądem sprawa może zostać przekazana innej izbie lub innemu sprawozdawcy, w jakim zakresie Komisja jest zobowiązana do udowodnienia, że określone dokumenty, o które wystąpiono, nie istnieją, oraz jak należy stosować wyjątek dotyczący ochrony danych osobowych.

II – Ramy prawne

3. Artykuł 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), art. 15 ust. 3 TFUE i art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 ustanawiają prawo dostępu do dokumentów instytucji.

4. Artykuł 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 zawiera następujące uregulowanie dotyczące zakresu jego zastosowania:

„Niniejsze rozporządzenie odnosi się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu, na wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej”.

5. Artykuł 3 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001 zawiera następującą definicję pojęcia dokumentu:

„[...] wszelkie treści bez względu na nośnik (zapisane na papierze, przechowywane w formie elektronicznej czy jako dźwięk, nagranie wizualne czy audiowizualne) dotyczące kwestii związanych z polityką, działalnością i decyzjami mieszczącymi się w sferze odpowiedzialności tych instytucji”.

6. W niniejszej sprawie strony pozostają w sporze w szczególności w zakresie dotyczącym wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 ze względów podyktowanych ochroną danych:

„Instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

a) [...]

b) prywatności i integralności osoby fizycznej, w szczególności w odniesieniu do ustawodawstwa Wspólnoty związanych z ochroną danych osobowych”.

7. Oprócz tego zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 gwarantowana jest ochrona interesów handlowych, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

2 — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

8. Ponadto chodzi o rozpatrywanie wniosków odnoszących się do długich dokumentów, które są wymienione w art. 6 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001:

„W przypadku wniosków odnoszących się do bardzo długich dokumentów lub bardzo dużej liczby dokumentów, rzeczona instytucja może nieformalnie porozumiewać się z wnioskodawcą w celu znalezienia optymalnego rozwiązania”.

9. Artykuły 7 i 8 rozporządzenia nr 1049/2001 regulują procedurę rozpatrywania wniosków o dostęp, a w szczególności terminy. Artykuł 7 dotyczy przetwarzania wniosków wstępnych:

„1. Wszelkie wnioski o dostęp do dokumentów będą bezzwłocznie rozpatrzone. Wnioskodawca otrzyma potwierdzenie wpłynięcia wniosku. W ciągu 15 dni roboczych od daty wpłynięcia wniosku instytucja udzieli dostępu do żadanego dokumentu lub i zapewni w tym okresie dostęp zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy i poinformuje wnioskodawcę o jego prawie do złożenia wniosku potwierdzającego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy, wnioskodawca może w ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od instytucji złożyć wniosek potwierdzający, w którym zwróci się do instytucji o ponowne rozpatrzenie jej decyzji.

3. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, limit czasowy podany w ust. 1 może zostać rozszerzony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem dokładnych powodów.

4. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w ciągu określonego limitu czasowego uprawnia wnioskodawcę do złożenia wniosku potwierdzającego”.

10. Artykuł 8 rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczy przetwarzania wniosków potwierdzających:

„1. Wniosek potwierdzający zostanie rozpatrzony bezzwłocznie. W ciągu 15 dni roboczych od dnia rejestracji wniosku instytucja udzieli dostępu do żadanego dokumentu i zapewni w tym okresie dostęp zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy instytucja poinformuje wnioskodawcę o dostępnych dla niego środkach zaradczych, a mianowicie wszczęciu postępowania sądowego wobec instytucji lub złożeniu skargi u rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z warunkami ustalonymi odpowiednio w art. 230 i 195 Traktatu WE.

2. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, limit czasowy podany w ust. 1 może zostać rozszerzony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem dokładnych powodów.

3. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w podanym limicie czasowym będzie uważany za odpowiedź odmowną i będzie uprawniał wnioskodawcę do wszczęcia postępowania sądowego wobec instytucji lub złożenia skargi u rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu WE”.

III – Okoliczności faktyczne i postępowanie przed Sądem

11. W dniu 20 czerwca 2007 r. G. Strack wystąpił do Komisji z wnioskiem o udzielenie dostępu do:
- wszystkich dokumentów, które dotyczą oddalonych przez Komisję od dnia 1 stycznia 2005 r. wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów,
 - wyciągu z rejestru ustanowionego przez Komisję zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001 obejmującego decyzje odmowne w przedmiocie wniosków potwierdzających wydane przed 1 stycznia 2005 r., oraz
 - wszystkich dokumentów związanych ze sprawą T-110/04, Sequeira Wandschneider przeciwko Komisji³.
12. W dniu 25 lipca 2007 r. Komisja powiadomiła G. Strack datowaną na dzień poprzedni decyzją, że jego wniosek został zarejestrowany w dniu 3 lipca 2007 r. Wskazała przy tym, że po tym powiadomieniu decyzję w sprawie części dokumentów objętych pierwszą częścią wniosku podejmie OLAF. Pozostałe dokumenty objęte tą częścią wniosku zostaną mu przekazane przez Sekretariat Generalny w anonimowej formie, przy czym z uwagi na ich dużą liczbę nie można nadać tym dokumentom anonimowego charakteru w ciągu przewidzianych terminów. Ponadto Komisja wskazała, że nie może wykonać drugiej części wniosku, gdyż decyzje odmowne w przedmiocie wniosków potwierdzających wydane przed 1 stycznia 2005 r. nie zostały ujęte w rejestrze. Komisja początkowo odmówiła dostępu do dokumentów związanych ze sprawą T-110/04 i w związku z wnioskiem potwierdzającym złożonym przez G. Stracka powiadomiła go, że nie jest w stanie dochować terminu do podjęcia decyzji w przedmiocie tego wniosku.
13. W dniu 12 października 2007 r. G. Strack wniósł do Sądu skargę na dorozumiane oddalenie jego wniosku potwierdzającego.
14. Następnie w dniu 23 października 2007 r. OLAF wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie dotyczącej tego urzędu części wniosku a Komisja wydała cztery wyraźne decyzje, a mianowicie w dniu 28 listopada 2007 r. (dwie decyzje), w dniu 15 lutego 2008 r. i w dniu 9 kwietnia 2008 r. Zgodnie z tymi decyzjami został udzielony dostęp do dużej liczby dokumentów, które jednakże zostały częściowo zaczerpnięte w celu zapewnienia ochrony danych osobowych lub interesów handlowych.
15. W swojej replice z dnia 23 lipca 2008 r. G. Strack rozszerzył swoją skargę również na te decyzje.
16. Sąd w zaskarżonym orzeczeniu skargę częściowo uwzględnił. G. Strack wniósł niniejsze odwołanie a Komisja złożyła odwołanie wzajemne.

IV – Żądania stron

17. G. Strack wnosi obecnie o:
- 1) uchylenie wyroku Sądu (czwartej izby) wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-392/07 w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił w nim żądań skarżącego lub też nie uwzględnił ich w całości;
 - 2) wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie żądań podniesionych przez skarżącego w sprawie T-392/07;

3 — Wyrok T-110/04, EU:T:2007:78.

- 3) oddalenie odwołania wzajemnego w całości; oraz
- 4) obciążenie Komisji całością kosztów postępowania; oraz
- 5) tytułem żądania ewentualnego, również stwierdzenie nieważności postanowienia, w którym Prezes Sądu Unii Europejskiej przydzielił sprawę T-392/07 jego czwartej izbie.

18. Komisja wnosi o:

- 1) oddalenie odwołania w całości jako oczywiście niedopuszczalnego i/lub oczywiście bezzasadnego;
- 2) stwierdzenie nieważności tego wyroku w zakresie, w jakim stwierdza on nieważność pisma Komisji z dnia 24 lipca 2007 r., w którym skarżący został poinformowany, że jest brak wyciągu z rejestru odnoszącego się do decyzji w przedmiocie wniosków potwierdzających wydanych przed 1 stycznia 2005 r.;
- 3) stwierdzenie nieważności wyroku Sądu z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-392/07 Strack przeciwko Komisji w zakresie, w jakim stwierdza on dopuszczalność skargi na rzekomo dorozumianą decyzję, w której odmówiono dostępu do korespondencji dotyczącej wniosków potwierdzających (w zakresie Komisji i OLAF);
- 4) obciążenie wnoszącego odwołanie całością kosztów postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

V – Ocena prawna

19. Na wstępie należy przeanalizować zarzut pierwszy odwołania wzajemnego Komisji, ponieważ dotyczy on dopuszczalności części skargi w pierwszej instancji. Następnie zostaną zbadane po kolei drugi zarzut Komisji i pięć z dziewięciu zarzutów odwołania G. Stracka.

20. Nie będę jednakże indywidulanie omawiać czwartego, ósmego i dziewiątego zarzutu odwołania G. Stracka, gdyż uważam je za oczywiście bezzasadne.

A – W przedmiocie zarzutu pierwszego odwołania wzajemnego – dorozumiana odmowa

21. Komisja utrzymuje, że nie oddaliła w sposób dorozumiany wniosku o dostęp do decyzji Komisji i OLAF w przedmiocie wniosków potwierdzających. Zatem nie istnieje zaskarżalny akt prawny i skarga jest w tym względzie niedopuszczalna. Sąd nie uwzględnił tego w pkt 45–53, w szczególności w pkt 51 i 52 zaskarżonego wyroku. Poza tym wyrok ten jest w tych punktach wewnętrznie sprzeczny i tym samym ma braki w uzasadnieniu.

1. W przedmiocie dorozumianej odmowy

22. Koncepcja dorozumianej odmowy, która umożliwia skargę, jest zawarta w art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w podanym limicie czasowym jest uważany za odpowiedź odmowną i uprawnia wnioskodawcę do złożenia skargi na tę instytucję. Dorozumiana odmowa wymaga więc upływu terminu.

23. Należy zbadać, czy termin upłynął. Termin wynika zasadniczo z art. 7 i 8 rozporządzenia nr 1049/2001. Zgodnie z art. 7 ust. 1 instytucja wydaje rozstrzygnięcie w ciągu 15 dni roboczych od daty wpłynięcia wniosku i w odpowiednim przypadku udziela dostępu. Zgodnie z art. 7 ust. 3 w przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego

dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, termin ten może zostać rozszerzony o kolejne 15 dni roboczych. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w ciągu tych terminów uprawnia wnioskodawcę na podstawie art. 7 ust. 4 do złożenia wniosku potwierdzającego. Na rozpatrzenie tego wniosku dostępnych jest zgodnie z art. 8 ust. 1 ponownie 15 dni roboczych, które wyjątkowo mogą zostać rozszerzone zgodnie z art. 8 ust. 2 również o kolejne 15 dni roboczych.

24. Komisja uważa jednak, że w przypadku wniosków odnoszących się do szczególnie długich dokumentów jest ona uprawniona do odstępiania od terminów przewidzianych w rozporządzeniu nr 1049/2001.

25. Powołuje się ona w tym względzie na art. 6 ust. 3 rozporządzenia, który zezwala zainteresowanej instytucji nieformalnie porozumiewać się z wnioskodawcą w celu znalezienia optymalnego rozwiązania, jeżeli wniosek odnosi się do bardzo długich dokumentów lub bardzo dużej liczby dokumentów.

26. Komisja wskazuje w swojej argumentacji na system rozporządzenia nr 1049/2001. Jej zdaniem z uwagi na to, że dla podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie jednego dokumentu jest dostępnych samych 15 dni roboczych, to dla rozpatrzenia wniosków odnoszących się do bardzo długich dokumentów musi być możliwy dłuższy termin niż jednorazowe rozszerzenie o kolejne 15 dni roboczych.

27. Ta argumentacja może być jednakże brana pod uwagę jedynie w odniesieniu do części wniosku, w przedmiocie której rozstrzygnięcie wydał Sekretariat Generalny Komisji, jednakowoż nie w odniesieniu do części wniosku który Sekretariat przekazał OLAF-owi. Jak bowiem G. Strack trafnie podnosi, OLAF udzielił odpowiedzi po raz pierwszy dopiero po wniesieniu skargi, w dniu 23 października 2007 r., a więc na długo po upływie wszystkich przewidzianych terminów i również nigdy nie skorzystał z przedłużenia terminów.

28. Poza tym, mimo stosownej uwagi Sądu zawartej w pkt 51 zaskarżonego wyroku, Komisja nie bierze pod uwagę tego, że samo rozszerzenie o każdorazowo kolejne 15 dni roboczych na podstawie art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 2 jest wyraźnie przewidziane w odniesieniu do wniosków o dostęp do bardzo dużej liczby dokumentów. Dowodzi to w szczególności tego, że – wbrew temu, co twierdzi Komisja – rozporządzenie dotyczy nie tylko wniosków, których przedmiotem są pojedyncze dokumenty. System rozporządzenia nie wspiera więc stanowiska Komisji.

29. Ponadto zdaniem Komisji wniosek G. Stracka dotyczy „oczywiście nieproporcjonalnej liczby dokumentów”.

30. Wbrew pierwszemu wrażeniu celem tej argumentacji nie jest oddalenie wniosku w całości jako nieproporcjonalnego, ale jedynie wykazanie, że terminy na rozpatrzenie wniosków przewidziane w rozporządzeniu nr 1049/2001 są nieproporcjonalne do liczby żądanych dokumentów. Aby chronić interesy prawidłowej administracji Komisja uważa więc, że nie była zobowiązana do przestrzegania tych terminów. Ponadto prezentuje ona stanowisko, że w przypadku wniosku odnoszącego się do tak długich dokumentów naleganie na dochowanie terminów stanowi nadużycie.

31. Stanowisko Komisji należy jednakże odeprzeć na tej podstawie, że upływ terminów na udzielenie odpowiedzi na wniosek potwierdzający uruchamia termin do wniesienia skargi, jak słusznie stwierdza Sąd w pkt 47 i 52 zaskarżonego wyroku.

32. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału terminy do wniesienia skargi, o których mowa w art. 263 TFUE są bowiem bezwzględnie wiążące i nie pozostają do dyspozycji ani stron, ani sądu⁴, z uwagi na to, że zostały one wprowadzone dla zapewnienia jasności i pewności sytuacji prawnych⁵. Dotyczy to w szczególności dorozumianego oddalenia wniosku przewidzianego nie tylko w przypadku dostępu do dokumentów, ale również w prawie urzędniczym Unii⁶.

33. W tym kontekście Trybunał stwierdził już, że zapowiedź wydania wyraźnej późniejszej decyzji nie może zapobiec ani fikcji dorozumianej odmowy, ani uruchomieniu terminu do wniesienia skargi⁷. Jeżeli wniosek został już oddalony w sposób dorozumiany, późniejsza wyraźna decyzja – wbrew temu, co twierdzi Komisja – nie otwiera żadnego nowego terminu do wniesienia skargi⁸.

34. Jeżeli wnioskodawca zawierzy w tym zakresie Komisji, ryzykuje on w rezultacie tym, że skarga na późniejszą wyraźną decyzję zostanie oddalona na tej podstawie, że dotyczy ona jedynie powtarzającej się dyspozycji⁹. Musi on obawiać się nawet tego, że Komisja powoła się na przekroczenie terminu do wniesienia skargi na dorozumianą odmowę¹⁰, mimo że przedtem wielokrotnie korzystała z dodatkowych przedłużeń terminów do rozpatrzenia wniosku¹¹.

35. Niemniej jednak nawet gdyby Komisja zrezygnowała z powoływania się na wniesienie skargi po terminie lub jej zarzut zostałby niedopuszczony jako sprzeczny z dobrą wiarą (*venire contra factum proprium*), skarga nie byłaby w sposób nieuchronny dopuszczalna. Sądy mogą bowiem badać z urzędu przestrzeganie terminu do wniesienia skargi jako bezwzględnie wiążącą przesłankę proceduralną¹², mimo że w postępowaniu dotyczącym dostępu do dokumentów Sąd najwyraźniej nie czyni tego w sposób systematyczny¹³.

36. Z tego powodu odmowa przez wnioskodawcę przedłużenia terminów do rozpatrzenia wniosku nie stanowi nadużycia. Przeciwnie, przy obecnym stanie prawa Unii i właściwego orzecznictwa rozważny wnioskodawca powinien obstawać przy przestrzeganiu terminów, jeżeli a priori nie wyklucza późniejszej skargi.

37. Należy zgodzić się jednakże z Komisją, że rozpatrzenie w terminie wniosków odnoszących się do długich dokumentów może nieść poważne trudności. Mając na uwadze inne zadania instytucji i będące w ich dyspozycji środki zajmowanie personelu innymi zadaniami w celu dochowania terminów może być rzeczywiście obiektywnie niewłaściwe.

38. Trybunał nie może jednak rozwiązać tego problemu przez to, że *ex tunc* zezwoli instytucji na zapobieżenie powstaniu dorozumianej decyzji i uruchomieniu terminu do wniesienia skargi. Takie odstępstwo od brzmienia art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 byłoby sprzeczne z celem terminów do wniesienia skargi, które, jak już powiedziano, mają na celu zapewnienie jasności i pewności sytuacji prawnych¹⁴.

4 — Wyrok Coen, C-246/95, EU:C:1997:33, pkt 21; postanowienie Städter/EBC, C-102/12 P, EU:C:2012:723, pkt 13.

5 — Wyroki: Moussis/Komisja, 227/83, EU:C:1984:276, pkt 12; Coen, EU:C:1997:33, pkt 21; Transportes Evaristo Molina/Komisja, C-36/09 P, EU:C:2010:670, pkt 37.

6 — Wyroki: Müllers przeciwko WSA, 79/70, EU:C:1971:79, pkt 18; Politi/ETF, C-154/99, EU:C:2000:354, pkt 22.

7 — Wyrok Müllers/WSA, EU:C:1971:79, pkt 17.

8 — Wyrok Müllers/WSA, EU:C:1971:79, pkt 19 i nast.; w szczególności, w przedmiocie dostępu do dokumentów, postanowienie Sądu ClientEarth i in./Komisja, T-728/11, UE:T:2012:593, pkt 45.

9 — Postanowienie Sądu ClientEarth i in./Komisja, EU:T:2012:593, pkt 41.

10 — Ibidem, pkt 26.

11 — Ibidem, pkt 10–12.

12 — Wyroki: Müllers/WSA, UE:C:1971:79, pkt 6; Transportes Evaristo Molina/Komisja, EU:C:2010:670, pkt 33; Gbagbo i in./Rada, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, pkt 53. Tak również postanowienie Sądu ClientEarth i in./Komisja, EU:T:2012:593, pkt 30.

13 — Zobacz na przykład wyrok Stichting Greenpeace Nederland i PAN Europe/Komisja, T-545/11, EU:T:2013:523, pkt 4, 6 i 12, w przedmiocie czasowego przebiegu.

14 — Wyroki: Moussis/Komisja, 227/83, EU:C:1984:276, pkt 12, Coen, EU:C:1997:33, pkt 21; Transportes Evaristo Molina/Komisja, EU:C:2010:670, pkt 37.

39. Również wyrok *Internationaler Hilfsfonds*¹⁵, który został wydany dopiero po wniesieniu skargi przez G. Stracka i sugeruje pewną elastyczność przy stosowaniu terminów określonych w rozporządzeniu nr 1049/2001, nie prowadzi do innego wniosku.

40. Zgodnie z tym wyrokiem ostateczna decyzja w sprawie wniosku o dostęp do dokumentów nie powoduje w szczególnym systemie regulacyjnym rozporządzenia pewności prawa. Przeciwnie, decyzja ta może zostać w każdym czasie podważona przez nowy wniosek o dostęp do dokumentów¹⁶. Z tego nie wynika jednakże argument przemawiający za pozbawieniem wnioskodawcy w zaskakujący sposób a posteriori możliwości wniesienia skargi, która mu przysługuje zgodnie z jednoznacznym brzmieniem art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.

41. W związku z tym zaskarżony wyrok nie jest dotknięty naruszeniem prawa w tym punkcie. W konsekwencji ten zarzut odwołania wzajemnego należy oddalić.

2. Propozycja rozwiązania na przyszłość

42. W razie jeśli Trybunał chciałby pójść krok dalej i postawić się w miejscu prawodawcy, aby mimo to umożliwić uwzględnienie zasady proporcjonalności przy ustalaniu terminów do rozpatrzenia wniosków, to mogłoby to nastąpić co najwyżej w formie wskazówek na przyszłość dostarczających Komisji i zainteresowanym wnioskodawcom niezbędnej jasności prawa.

43. W tym względzie należy zgodzić się z Komisją, że art. 6 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 może być interpretowany w ten sposób, że przewidziane w nim odpowiednie rozwiązanie może obejmować w wyjątkowych przypadkach blokadę terminów do wniesienia skargi ze względu na przedłużenie terminów do rozpatrzenia wniosku. Termin do wniesienia skargi byłby więc jednak w takich przypadkach pozostawiony do dyspozycji zainteresowanych.

44. Niemniej jednak art. 6 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 nie może uprawniać instytucji do jednostronnego nieograniczonego odstępowania od terminów przewidzianych przez prawodawcę. Jak dowodzi zawarte w rzeczonym przepisie wskazanie na nieformalne porozumiewanie się z wnioskodawcą, odpowiednie rozwiązanie musi zostać znalezione z reguły w drodze konsensusu.

45. W niniejszej sprawie nie można stwierdzić ani konsensusu co do terminów, ani tego aby Komisja poważnie starała się o uzyskanie rozwiązania w drodze konsensusu. Ograniczyła się ona do oświadczenia, że nie jest w stanie dochować terminów¹⁷. Takie oświadczenie nie może wystarczyć już z tego względu, że bez rozwiązania alternatywnego zarzuca ono precyzyjne ramy czasowe ustanowione w rozporządzeniu nr 1049/2001.

46. Przeciwnie, instytucja musiałaby starać się o poszanowanie zarówno zasady proporcjonalności, jak też celów rozporządzenia nr 1049/2001. Jeżeli z uwagi na okoliczności konkretnego przypadku ramy czasowe art. 7 i 8 nie wydają się proporcjonalne, musi ona zaproponować wnioskodawcy odpowiednie nowe ramy czasowe.

47. Ponadto wnioskodawca ma prawo do podania mu konkretnych powodów takich nowych ram czasowych, ponieważ już przewidziane przedłużenie terminów na podstawie art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 jest związane z obowiązkiem podania takich powodów. Instytucja musi więc wskazać, w jaki sposób propozycja w zakresie terminów doszła do skutku.

15 — Wyrok *Internationaler Hilfsfonds*/Komisja, C-362/08 P, EU:C:2010:40.

16 — *Ibidem*, pkt 57 i nast.

17 — Pisma z dnia 24 lipca oraz 7 września 2007 r.

48. W niniejszej sprawie mogłoby być poza tym także wskazane przekazanie żądanych dokumentów w mniejszych częściowych przesyłkach i przy tym częściowo wcześniej zamiast w dwóch dużych przesyłkach za lata 2005–2006 oraz za 2007 r., które zostały przekazane dopiero w 2008 r.

49. Wreszcie instytucja musi określić się w możliwie najbardziej wiążący sposób, że nie będzie się powoływała na przekroczenie terminów do wniesienia skargi, które może wynikać z terminów do rozpatrzenia wniosków, lecz przeciwnie, że w razie późniejszej skargi będzie wspierać wnioskodawcę przed sądami Unii co najmniej w tym punkcie.

50. Jeżeli wnioskodawca bez uzasadnienia odrzuca tego rodzaju odpowiednią propozycję, to w przypadku upływu przewidzianych terminów byłoby możliwe do wyobrażenia nieprzyjmowanie dorozumianego oddalenia wniosku. Kryterium odpowiedniości pokazuje jednak również, że w takim przypadku zostałaby zarzucona całkowicie związana z jednoznacznymi terminami rozporządzenia nr 1049/2001 pewność prawa. Praktycznie nie byłoby możliwe do przewidzenia, kiedy dorozumiana odmowa może zostać przyjęta, a kiedy nie.

51. Dlatego też należałoby wyrazić poważny sceptycyzm wobec takiego podejścia. Co więcej, znalezienie odpowiedniej, nowej regulacji należałoby do prawodawcy unijnego. Jedynie na marginesie należy w tym kontekście zauważyć, że terminy ustalone w rozporządzeniu nr 1049/2001 stosują się zgodnie z art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006¹⁸ również do nieobjętego niniejszą sprawą dostępu do informacji o środowisku w rozumieniu konwencji z Aarhus¹⁹. Artykuł 4 ust. 2 tej konwencji przewiduje jednakże jeszcze krótsze terminy niż te, które są dzisiaj w sposób wyraźny określone w rozporządzeniu nr 1049/2001, a mianowicie terminy jednego, maksymalnie dwóch miesięcy do podjęcia końcowej decyzji administracyjnej.

3. W przedmiocie uzasadnienia Sądu

52. Wreszcie w zakresie, w jakim Komisja podważa uzasadnienie Sądu w tym punkcie, jej argumentacja ogranicza się do kwestionowania zastosowania orzecznictwa, do którego odnosi się Sąd. Braki w uzasadnieniu nie mogą jednakże polegać na tym, że Sąd interpretuje określone precedensy inaczej niż Komisja²⁰.

4. Wniosek w przedmiocie zarzutu pierwszego odwołania wzajemnego

53. Zarzut pierwszy odwołania wzajemnego należy więc oddalić. W rezultacie dopuszczalność skargi w pierwszej instancji nie budzi wątpliwości.

B – W przedmiocie zarzutu drugiego odwołania wzajemnego – nieistnienie wyciągu z rejestru

54. Zarzut drugi odwołania wzajemnego dotyczy żądania G. Stracka dostarczenia wyciągu z rejestru utworzonego przez Komisję zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001 obejmującego decyzje odmowne w przedmiocie wniosków potwierdzających wydane przed 1 stycznia 2005 r.

18 — Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

19 — Konwencja o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. 2005 L 124, s. 4).

20 — Zobacz wyroki: Wunenburger/Komisja, C-362/05 P, EU:C:2007:322, pkt 80; Gogos/Komisja, C-583/08 P, EU:C:2010:287, pkt 35.

55. Zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 aby wprowadzić w życie prawa obywateli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, każda instytucja zapewni dostęp publiczny do rejestru dokumentów. Odniesienia do dokumentów będą wprowadzane w rejestrze bezzwłocznie. W odniesieniu do każdego dokumentu rejestr zawiera zgodnie z ust. 2 numer referencyjny, przedmiot lub krótki opis treści dokumentu oraz datę jego otrzymania lub sporządzenia oraz odnotowania w rejestrze.

56. Jednakże w piśmie z dnia 24 lipca 2007 r. Komisja powiadomiła G. Stracka, że decyzje odmowne w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp nie zostały wprowadzone do rejestru.

57. Sąd stwierdził w tym względzie w pkt 102 zaskarżonego wyroku, że Komisja postąpiła w sposób arbitralny i nieprzewidywalny w zakresie, w jakim nie wprowadziła do rejestru wszystkich decyzji wydanych przed dniem 1 stycznia 2005 r., na mocy których wnioski potwierdzające zostały oddalone w całości lub w części. Stwierdzając, że wyciąg z rejestru, którego dotyczy żądanie, nie istnieje, naruszyła tym samym przewidziane w art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 prawo skarżącego do dostępu do rejestru. Dlatego też Sąd stwierdził nieważność wyrażonej decyzji z dnia 24 lipca 2007 r. w przedmiocie odmowy dostępu do rejestru.

58. Komisja zarzuca konkretnie, że Sąd stwierdził istnienie w rzeczywistości nieistniejącego dokumentu (w tym względzie pkt 1), niezgodnie z prawem wywiódł z rozporządzenia obowiązek sporządzenia dokumentów oraz ich wydania (w tym względzie pkt 2), i wreszcie że orzekł *ultra petita* (w tym względzie pkt 3).

1. W przedmiocie „istnienia” nieistniejącego dokumentu

59. Komisja utrzymuje, że Sąd stwierdził w pkt 77 zaskarżonego wyroku, iż żądany wyciąg z rejestru istnieje i znajduje się w jej posiadaniu. To twierdzenie – najwyraźniej domyślny zarzut przeinaczenia okoliczności faktycznych – jest jednak oparte na błędnej interpretacji zaskarżonego wyroku.

60. Sąd obala bowiem jedynie zarzut obrony, że wyciąg z rejestru, gdyby istniał, nie jest dokumentem i wniosek G. Stracka nie podlega więc w tym punkcie rozporządzeniu nr 1049/2001. Sąd nie stwierdza ani w tym punkcie, ani w innym miejscu zaskarżonego wyroku, że wyciąg rzeczywiście istnieje.

61. Ta część zarzutu jest zatem bezskuteczna.

2. W przedmiocie obowiązku sporządzenia dokumentu

62. W dalszej kolejności Komisja krytykuje stwierdzenie przez Sąd w pkt 99 zaskarżonego wyroku, że jest sprzeczne z zasadą przejrzystości, na której opiera się rozporządzenie nr 1049/2001, powoływanie się przez instytucje na nieistnienie dokumentów w celu uchylecia się od stosowania tego rozporządzenia. Skuteczne wykonywanie prawa dostępu do dokumentów wymaga, aby instytucje dokumentowały swoją działalność w największym stopniu wolny od arbitralności oraz przewidywalny sposób i tę dokumentację przechowywały.

63. W pkt 100 i 101 zaskarżonego wyroku Sąd zrównuje z tym obowiązkiem dokumentowania podlegający wywiedzeniu z art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001 obowiązek odnotowywania w rejestrze decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających. Na tym Sąd opiera wymienione wyżej stwierdzenie zawarte w pkt 102 tego wyroku.

64. Komisja odpiera to twierdzenie podnosząc, że rozporządzenie nr 1049/2001 nie zobowiązuje do sporządzania dokumentów.

65. Ten pogląd opiera się na trafnym rozumowaniu, że prawo dostępu do dokumentów, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, odnosi się do wszystkich dokumentów instytucji, które zostały przez instytucję (już) sporządzone lub otrzymane i znajdują się w jej posiadaniu. Dokumentami są przy tym zgodnie z art. 3 lit. a) wszelkie treści bez względu na nośnik. Nieistniejące wpisy w rejestrze nie stanowią jednak treści i nie mogą być również wydawane.

66. Sąd jednakże słusznie stwierdza, że art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001 zobowiązuje instytucje do utworzenia rejestru i rejestrowania tam dokumentów. Komisja zaś nie kwestionuje, że obowiązek rejestracji dokumentów obejmuje decyzje odmowne w przedmiocie wniosków potwierdzających.

67. Niemniej jednak rozporządzenie nr 1049/2001 nie wiąże obowiązku z art. 11 bezpośrednio z prawem dostępu do dokumentów, o którym mowa w art. 2 ust. 1. Dlatego też nie jest możliwe egzekwowanie przy pomocy wniosku o dostęp do dokumentów wykonania obowiązku rejestracji. Przeciwnie, w tym celu należałoby zastosować tryb skargi na bezczynność na podstawie art. 265 TFUE.

68. Zatem należy stwierdzić, że Sąd niesłusznie stwierdził w pkt 99–102 zaskarżonego wyroku, że w przypadku złożenia odpowiedniego wniosku o dostęp do dokumentów nakłada na Komisję obowiązek uzupełnienia rejestru w celu wydania żadanego wyciągu z rejestru.

69. Orzeczenie Sądu należy jednakże utrzymać w mocy z innym uzasadnieniem. Z uwagi na to, że Komisja w związku ze swoimi zaniedbaniami nie była w stanie wydać żadanego wyciągu z publicznego rejestru, o którym mowa w art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001, powinna ona była co najmniej sprawdzić, czy mogła udostępnić żądane informacje w formie jednego lub kilku innych dokumentów. Pomyśleć należałoby w tym względzie przykładowo o wyciągach z rejestrów wewnętrznych lub o materiałach, które zostały wykorzystane do sporządzenia rocznych sprawozdań dotyczących stosowania rozporządzenia. Zgodnie z pismem z dnia 24 lipca 2007 r. takie sprawdzenie się jednak nie odbyło. W konsekwencji zawartą w tym piśmie decyzję należało uchylić z powodu niepełnego rozpatrzenia stosownej części wniosku.

70. W konsekwencji również ta część zarzutu Komisji nie może być skuteczna.

3. W przedmiocie zakresu żądania skargi wniesionej przez G. Stracka

71. Wreszcie Komisja uważa, że Sąd orzekł w dwóch punktach *ultra petita*.

72. Z jednej strony twierdzi ona, iż Sąd orzekł w pkt 101, że Komisja bezwzględnie musi odnotować decyzje w przedmiocie wniosków wstępnych w rejestrze. Ten punkt nie stanowi jednakże rozstrzygnięcia Sądu, które mogłoby wychodzić poza żądania G. Stracka, lecz jedynie element uzasadnienia Sądu. Uzasadnienie to nie jest związane zakresem wniosków.

73. Rozstrzygnięcie Sądu w pkt 102 zaskarżonego wyroku ogranicza się natomiast zgodnie z żądaniem G. Stracka do stwierdzenia, że należy stwierdzić nieważność odmowy dostępu do wydruku z rejestru wszystkich decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających.

74. W tym względzie Komisja podnosi, że G. Strack wniósł o stwierdzenie nieważności dorozumianej odmowy dostępu do wyciągu z rejestru, jednakowoż Sąd wykraczając poza to żądanie uchylił wyraźną decyzję odmowną.

75. Twierdzenie to należy odeprzeć na szczeblu formalnym w ten sposób, że G. Strack wniósł o uchylenie decyzji Komisji wydanych rzeczywiście lub na podstawie ustawowej fikcji odmowy, o której mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001. Żądanie to obejmuje uchyloną przez Sąd wyraźną decyzję, która została przekazana w dniu 25 lipca 2007 r.

76. W niniejszej sprawie może pozostać nierozstrzygnięte, czy ta decyzja rzeczywiście była odpowiednim przedmiotem dla wyroku Sądu, czy też zamiast tego Sąd powinien był zająć się późniejszą dorozumianą decyzją w przedmiocie wniosku potwierdzającego. Komisja nie podnosi bowiem w tym względzie żadnych zarzutów.

77. W razie jeżeli Trybunał zamierza poruszyć tę kwestię z urzędu, należy zauważyć, że G. Strack złożył pierwszy wniosek potwierdzający już w dniu 23 lipca 2007 r., a więc już po upływie więcej niż 20 dni roboczych od złożenia przez niego wniosku wstępnego w dniu 20 czerwca 2007 r. Datujące się na 24 lipca 2007 r. powiadomienie Komisja wysłała zaś dopiero 25 lipca, a więc dwa dni po złożeniu wniosku potwierdzającego. Chociaż Komisja skorzystała w tym powiadomieniu z przedłużenia terminu do udzielenia odpowiedzi na wniosek wstępny, jednakże nie wskazała, że przedłużenie to było dla niej konieczne również w odniesieniu do wyciągu z rejestru. Jednocześnie powiadomiła bowiem, że rejestr nie zawiera żądanych danych. W związku z tym Sąd nie przeinacza tego powiadomienia, jeżeli interpretuje je w ten sposób, że Komisja określiła w nim w ostateczny sposób swoje stanowisko w odniesieniu do żadanego wyciągu z rejestru w rozumieniu decyzji w przedmiocie wniosku potwierdzającego²¹.

78. W konsekwencji należy oddalić również tę część zarzutu.

C – W przedmiocie pierwszego zarzutu odwołania – naruszenie prawa do sądu na mocy ustawy

79. W pierwszym zarzucie odwołania G. Strack krytykuje przekazanie sprawy przez prezesa Sądu w dniu 13 października 2011 r. innej izbie w interesie sprawnego załatwienia sporu i uporządkowanego wymiaru sprawiedliwości z powodu bezpośrednio grożącego wyłączenia sprawozdawcy.

80. Przekazanie to narusza zasadę sądu na mocy ustawy, prawo do rzetelnego procesu sądowego zgodnie z art. 6 ust. 1 EKPC, art. 47 akapit drugi karty, art. 50 akapit drugi statutu oraz art. 12 i art. 13 regulaminu postępowania przed Sądem w związku z decyzjami o przydzieleniu spraw i przydzieleniu sędziów do izb.

81. Istnienie gwarancji w zakresie składu sądu stanowi fundament prawa do rzetelnego procesu sądowego, którego poszanowanie sąd Unii jest obowiązany zbadać wtedy, gdy podnoszone jest jego naruszenie²². Zgodnie bowiem z art. 47 akapit drugi karty i podlegającego uwzględnieniu przy jego wykładni²³, w znacznym stopniu identycznego art. 6 ust. 1 EKPC, każdy ma prawo do rozpatrzenia jego sprawy przez sąd ustanowiony (uprzednio)²⁴ na mocy ustawy.

82. Pojęcie ustawy obejmuje przy tym w szczególności ustawowe przepisy dotyczące ustanowienia i właściwości sądów. Jeżeli dany sąd zgodnie z tymi przepisami nie jest właściwy do rozpatrzenia danej sprawy, nie jest wówczas sądem opartym na ustawie²⁵. Ponadto ETPC podkreśla w utrwalonym orzecznictwie, że organizacja wymiaru sprawiedliwości nie może być pozostawiana swobodnemu uznaniu organów wymiaru sprawiedliwości, mimo że przy wykładni właściwego ustawodawstwa

21 — Wyrok Internationaler Hilfsfonds/Komisja, EU:C:2010:40, pkt 60.

22 — Wyroki: Chronopost/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 46; Gorostiaga Atxalandabaso/Parlament, C-308/07 P, EU:C:2009:103, pkt 42.

23 — Artykuł 52 ust. 3 karty; wyrok Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 44; wyjątkowa procedura ponownego rozpoznania Arango Jaramillo i in./EBC, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, pkt 42 i nast.

24 — Zwrot zawarty jedynie w art. 47 akapit drugi karty.

25 — Tak w przedmiocie art. 6 ust. 1 EKPC wyrok ETPC z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie Jorgic przeciwko Niemcom, skarga 74613/01, pkt 64 i nast.

dopuszczalny jest pewien margines swobody²⁶. Natomiast dalej idące wymogi, przykładowo uregulowanie, które ustala właściwość sądów z góry na podstawie abstrakcyjnych kryteriów²⁷, nie znalazły dotychczas zastosowania w ramach prawa do rzetelnego procesu sądowego, o którym mowa w art. 47 akapit drugi karty i art. 6 ust. 1 EKPC.

83. Przy ocenie tego zarzutu odwołania znaczenie ma w rezultacie przede wszystkim to, czy decyzja prezesa Sądu z dnia 13 października 2011 r. była zgodna z przepisami o przydzielaniu spraw izbom Sądu²⁸.

84. Zgodnie z art. 50 akapit drugi statutu skład izb i przydzielanie im spraw określa regulamin postępowania przed Sądem. Zgodnie z art. 13 § 1 tego regulaminu niezwłocznie po wniesieniu skargi prezes Sądu przydziela sprawę jednej z izb. Artykuł 12 regulaminu stanowi, że Sąd ustala kryteria, zgodnie z którymi sprawy są rozdzielane między izby.

85. O ile wiadomo, skarga G. Stracka została początkowo przydzielona zgodnie z wówczas obowiązującymi kryteriami²⁹ na podstawie kolejności odnotowywania spraw w rejestrze sekretariatu.

86. W momencie przekierowania sprawy kryteria przydzielania były wprawdzie określone w nowszym komunikacie³⁰, jednakże ich treść pozostała niezmienną.

87. G. Strack słusznie podnosi, że żadne z tych postanowień nie przewiduje wyraźnie przekierowywania przez prezesa Sądu spraw już przydzielonych.

88. Niemniej jednak kryteria przydzielania stanowią, że prezes Sądu może odstąpić od przewidzianego modelu przydzielania, w szczególności w celu zapewnienia wyważonego podziału ciężaru pracy. Związek z kryteriami przydzielania spraw według kolejności rejestracji przemawia za stosowaniem uprawnienia do odstąpienia do początkowego przydzielania spraw, jednakże brzmienie tych kryteriów nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu późniejszego przekierowania sprawy.

89. Po objęciu stanowisk sędziów przez nowe osoby i zmianie składu izb takie przekierowanie może być nawet bezwzględnie konieczne³¹.

90. Przekierowanie może być jednak uzasadnione również celem wyważonego rozkładu ciężaru pracy. Rozkład ten ma nie tylko charakter organizacyjny, ale ma na celu przede wszystkim to, aby sprawy były rozpatrywane – również zgodnie z art. 47 akapit drugi karty i art. 6 ust. 1 EKPC – w rozsądnym terminie.

91. Niniejsza sprawa unaocznia, że z owego względu może być wymagane późniejsze przekierowanie sprawy. W 2011 r. sprawa toczyła się już cztery lata i należało obawiać się dalszych opóźnień, ponieważ zbliżała się chwila ustąpienia sprawozdawcy. Natomiast nowa izba mogłaby natychmiast rozpocząć pracę nad sprawą.

26 — Wyroki ETPC: z dnia 22 czerwca 2000 r. w sprawie Coëme i in. przeciwko Belgii, skargi nr 32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 i 33210/96, Reports of Judgments and Decisions 2000-VII, s. 1, pkt 98, z dnia 5 października 2010 r. w sprawie DMD Group przeciwko Słowacji, skarga nr 19334/03, pkt 60 i z dnia 9 stycznia 2013 r. w sprawie Oleksandr Volkov przeciwko Ukrainie, skarga nr 21722/11, Reports of Judgments and Decisions 2013, pkt 150.

27 — Tak kryterium art. 101 niemieckiej ustawy zasadniczej zgodnie z uchwałą niemieckiego Bundesverfassungsgericht z dnia 8 kwietnia 1997 r. (1 PBvU 1/95, BverfGE 95, s. 322, 327 i nast.) oraz zalecenie European Commission for Democracy through Law (Venice Commission), Report on the Independence of the Judicial System, Part I: The Independence of Judges z dnia 16 marca 2010 r. [CDL-AD(2010)004, pkt 75].

28 — Zobacz podobnie postanowienie Marcuccio/Komisja, C-528/08 P, EU:C:2009:761, pkt 58.

29 — Zobacz komunikat opublikowany w Dz.U. 2007, C 269, s. 42.

30 — Dz.U. 2010, C 288, s. 5.

31 — Zobacz wyrok Salzgitter/Komisja, C-182/99 P, EU:C:2003:526, pkt 28 i nast.

92. W związku z powyższym kompetencję prezesa Sądu do odstąpienia od kryteriów przydzielania należy interpretować w ten sposób, że może on przydzielić sprawę w inny sposób również po jej początkowym przydzieleniu, aby zapewnić wyważony rozkład ciężaru pracy.

93. Zatem zaskarżony wyrok został wydany przez właściwy sąd, w związku z czym pierwszy zarzut odwołania należy oddalić.

D – W przedmiocie zarzutu drugiego odwołania – różne nieprawidłowości proceduralne

94. W zarzucie drugim odwołania podnoszone są nieprawidłowości proceduralne, a konkretnie oddalenie wniosku o przeprowadzenie postępowania w trybie przyspieszonym, ograniczenie prawa do bycia wysłuchanym, odmowa przez Sąd analizy dokumentów, o które wystąpiono, rozgraniczenie przedmiotu wniosku i przewlekłość postępowania.

1. W przedmiocie części pierwszej i piątej zarzutu – tryb przyspieszony i czas trwania postępowania

95. W pierwszej części zarzutu G. Strack podnosi, że Sąd bez uzasadnienia oddalił jego wniosek o przeprowadzenie postępowania w trybie przyspieszonym. Z uwagi na to, że interes związany z tym trybem jest zbieżny z interesem związanym z podniesionym w piątej części zarzutu poszanowaniu prawem do rozsądnego czasu trwania postępowania, obie te części zarzutu należy rozpatrzyć łącznie.

96. Zgodnie z art. 47 akapit drugi karty oraz art. 6 ust. 1 EKPC każdy ma prawo do rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie. Przekroczenie rozsądnego terminu do wydania orzeczenia jest zatem uchybieniem proceduralnym stanowiącym naruszenie prawa podstawowego i musi otwierać danej stronie drogę do skutecznej skargi umożliwiającej jej odpowiednie skorygowanie tego uchybienia³².

97. Niemniej jednak w braku jakiegokolwiek poszlaki wskazującej, że przewlekłość postępowania przed Sądem miała wpływ na wynik sporu, nieprzestrzeganie rozsądnego terminu do wydania orzeczenia nie może prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku³³. Dotyczyć to musi również sytuacji, w której przewlekłość postępowania wynika z niezastosowania trybu przyspieszonego.

98. G. Strack nie wyjaśnił jednakże, w jakim zakresie czas trwania postępowania miał wpływ na wynik sporu. Dlatego te części zarzutów nie mogą być skuteczne.

99. W związku z tym również brak uzasadnienia oddalenia wniosku o przeprowadzenie postępowania w trybie przyspieszonym nie może być pomocny w skuteczności odwołania.

100. G. Strack krytykuje jednak w tym kontekście również oddalenie przez Sąd w pkt 93 zaskarżonego wyroku jako niedopuszczalne żądania o naprawienie szkody z powodu przewlekłości postępowania. Powołując się na wyrok Baustahlgewebe³⁴ i moją opinię w sprawie Solvay³⁵ podnosi on, że skuteczna ochrona prawna wymaga rozstrzygnięcia o ewentualnym odszkodowaniu stosownie do możliwości już w trakcie nieproporcjonalnie długiego postępowania.

32 — Wyrok *Groupe Gascogne/Komisja*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, pkt 72; wyrok ETPC z dnia 26 października 2000 r. w sprawie *Kudla przeciwko Polsce*, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-XI, §§ 156, 157.

33 — Wyroki: *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisja*, C-385/07 P, EU:C:2009:456, pkt 190, 196; *Groupe Gascogne/Komisja*, EU:C:2013:770, pkt 73.

34 — Wyrok *Baustahlgewebe/Komisja*, C-185/95 P, EU:C:1998:608.

35 — *Opinia Solvay/Komisja*, C-109/10 P, EU:C:2011:256.

101. Również taki argument nie jest jednak prawidłowy. Trybunał odstąpił bowiem w międzyczasie od wyroku *Baustahlgewebe*³⁶ i stwierdził, że rozstrzygnięcie w przedmiocie żądania odszkodowania z powodu przewlekłości postępowania musi wydać inny skład orzekający³⁷. Zatem Sąd słusznie stwierdził, że roszczenie odszkodowawcze musi być dochodzone w odrębnym powództwie.

102. W rezultacie obie części zarzutu drugiego skargi należy oddalić.

2. W przedmiocie części drugiej zarzutu – prawo do bycia wysłuchanym

103. W tej części zarzutu G. Strack podnosi, że nie zostało mu przyznane wystarczające prawo do bycia wysłuchanym. Sąd nie dał mu oddzielnej możliwości zajęcia stanowiska w przedmiocie ujawnionych przez OLAF dokumentów, które otrzymał dopiero po wniesieniu repliki. Sąd nie przyjął również obszernego pisma z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącego przygotowania rozprawy, przyznał mu na rozprawie tylko 30 minut czasu wypowiedzi zamiast żądanych 60 minut na przemowę, oddalił na rozprawie wniosek o dopuszczenie kolejnego pisma i po rozprawie odrzucił kolejne pismo z dnia 25 czerwca 2012 r., które zawierało w szczególności żądanie sprostowania protokołu rozprawy.

W przedmiocie prawa do bycia wysłuchanym w ogólności

104. W przedmiocie tego zarzutu należy zauważyć, że w celu spełnienia wymogów związanych z prawem do rzetelnego procesu konieczne jest, aby strony mogły przedyskutować w sposób kontrydiktoryjny zarówno okoliczności faktyczne, jak i prawne, które są decydujące dla wyniku postępowania³⁸.

105. W postępowaniu przed Sądem było to w zasadzie możliwe. G. Strack mógł zająć obszerne stanowisko w skardze i w replice oraz w trakcie rozprawy. Sąd zezwolił mu na znaczne przekroczenie liczby stron przewidzianych w instrukcjach Sądu dla stron i przyznał mu podwójny czas przewidzianego tam czasu wypowiedzi na rozprawie. Ponadto Sąd dołączył do akt postępowania i przekazał Komisji w celu zajęcia przez nią stanowiska dodatkowe pisma G. Stracka z dnia 16 listopada 2011 r., z dnia 25 stycznia 2012 r. i z dnia 1 kwietnia 2012 r.

106. Zarzuty dotyczące dokumentów OLAF i sprostowania protokołu rozprawy zasługują jednakże na oddzielne omówienie.

W przedmiocie dokumentów OLAF

107. Decyzja OLAF z dnia 23 października 2007 r. została przekazana G. Strackowi najpóźniej wraz z odpowiedzią na skargę z dnia 30 maja 2008 r. jako załącznik B.1. Dlatego też uczynił on ją przedmiotem swojej repliki.

108. Natomiast ujawnione na mocy tej decyzji anonimowe dokumenty otrzymał on według niezakwestionowanego przez Komisję twierdzenia dopiero w dniu 17 października 2008 r. już po wniesieniu swojej repliki. Najwyraźniej przyczyną tego było to, że decyzja oraz dokumenty były przekazywane mailami o bardzo dużej objętości i objętość skrzynki poczty elektronicznej G. Stracka została przekroczona już przy pierwszej wiadomości. G. Strack dowiedział się o tej okoliczności najwyraźniej za pośrednictwem załącznika do pisma Sądu z dnia 9 marca 2012 r., w którym zawarty był wydruk stosownego komunikatu o błędzie, który Komisja otrzymała przy próbie przesłania w dniu 23 października 2007 r.

36 — Wyrok *Groupe Gascogne/Komisja*, EU:C:2013:770, pkt 82 i nast.

37 — *Ibidem*, pkt 90.

38 — Wyroki: *Komisja/Irlandia i in.*, C-89/08 P, EU:C:2009:742, pkt 56; wyjątkowa procedura ponownego rozpoznania *M/EMEA*, C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, pkt 41.

109. G. Strack mógł zająć stanowisko w przedmiocie właściwej decyzji z dnia 23 października 2007 r. już w swojej replice z dnia 20 sierpnia 2008 r. i dlatego też rozszerzył w tym względzie swoją skargę. Niemniej jednak z uwagi na to, że dokumenty otrzymał dopiero w dniu 17 października 2008 r., nie mógł jeszcze uwzględnić owych dokumentów, ani dokonanych w replice wykreśleń. Poza tym utrzymuje on, że odmówiono mu odpowiedniego przedłużenia czasu wypowiedzi w trakcie rozprawy.

110. Zarzut ten opiera się na raczej atypowej proceduralnej konstelacji, a mianowicie okoliczności, że w przypadku sporu dotyczącego dostępu do dokumentów Sąd dopuszcza rozszerzenie skargi a posteriori, jeżeli skarga dotyczyła początkowo dorozumianej odmowy dostępu, która następnie została zastąpiona wyraźną decyzją.

111. Jeżeli Sąd dopuszcza rozszerzenie skargi, to musi przyznać odpowiednią sposobność do zajęcia stanowiska. Możliwość wyrażenia stanowiska na rozprawie nie może w pełni zastępować pisma, ponieważ prawo procesowe sądów Unii przewiduje w każdym przypadku procedurę pisemną, która jest jedynie uzupełniana przez rozprawę. Do tego dochodzi okoliczność, że G. Strack nie otrzymał na rozprawie czasu wypowiedzi, którego jego zdaniem potrzebował.

112. Komisja uważa, że G. Strack jest sam odpowiedzialny za ograniczenie możliwości zajęcia przez niego stanowiska, ponieważ miał również możliwość złożenia oddzielnej skargi na decyzję z dnia 23 października 2007 r. Objęcie tej decyzji postępowaniem w sprawie T-392/08 nastąpiło wyłącznie w jego interesie.

113. Twierdzenie to jest zaskakujące. Przyczyną tego, że rozszerzenie skargi było w ogóle możliwe, jest okoliczność, że Komisja nie wykonała swoich obowiązków dotyczących terminowego rozpatrzenia wniosków. Ponadto najwyraźniej Komisja nie zapewniła, aby G. Strack również niezwłocznie otrzymał wydaną z przekroczeniem terminu decyzję z dnia 23 października 2007 r. oraz dokumenty, których dotyczy spór. Przeciwnie, wydaje się, że nawet zignorowała komunikat o błędzie, który wskazywał na nieudany transfer. Zatem to przede wszystkim Komisja jest odpowiedzialna za to, że G. Strack nie skorzystał ze wszystkich przewidzianych możliwości zajęcia stanowiska.

114. Ponadto należy zauważyć, że rozszerzenie skargi służy nie tylko interesowi G. Stracka, ale także jednocześnie odciążeniu Sądu i strony przeciwnej, tutaj Komisji. Dla wszystkich stron bardziej efektywne jest bowiem prowadzenie rozszerzonego sporu niż wszczynanie oddzielnego postępowania dla każdej nowej decyzji.

115. Jednakże twierdzenia G. Strack należy odeprzeć w ten sposób, że on sam nie podjął wszystkich działań wymaganych w celu realizacji jego prawa do zajęcia stanowiska. Po otrzymaniu decyzji OLAF z dnia 23 października 2007 r. po raz pierwszy w odpowiedzi na skargę powinien był on bowiem przedsięwziąć wszelkie możliwe starania w celu otrzymania również brakujących dokumentów, aby móc je uwzględnić w replice. W szczególności powinien był zwrócić Komisji uwagę na niepowodzenie transferu i w razie konieczności wystąpić do Sądu o przedłużenie terminu do wniesienia repliki.

116. W tym względzie muszą mieć bowiem zastosowanie te same rozważania, co przy określaniu terminu do wniesienia skargi po uzyskaniu wiedzy o spornej decyzji. W tych okolicznościach w braku ogłoszenia lub powiadomienia, do osoby, która dowiadyuje się o istnieniu dotyczącej jej decyzji, należy zażądanie w rozsądnym terminie jej pełnej treści³⁹.

117. Ma to zastosowanie tym bardziej, że G. Strack jest współodpowiedzialny za problemy w transferze, ponieważ złożył wniosek odnoszący się do długich dokumentów, zaś udostępnił do przyjęcia dokumentów jedynie ograniczoną w objętości skrzynkę poczty elektronicznej.

39 — Wyroki: *Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie*, C-180/88, EU:C:1990:441, pkt 22, 29 i nast.; *Windpark Groothusen/Komisja*, C-48/96 P, EU:C:1998:223, pkt 80.

118. G. Strack w żadnym wypadku nie był uprawniony do czekania ponad trzy lata, aż do chwili na krótko przed rozprawą, zanim podniósł konieczność zajęcia stanowiska w przedmiocie tych dokumentów.

119. Zatem mimo postępowania Komisji G. Strack ostatecznie musi sam ponieść odpowiedzialność za utratę możliwości zajęcia stanowiska na piśmie i ograniczenie możliwości przedstawienia ustnych wyjaśnień w przedmiocie dokumentów ujawnionych przez OLAF.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego protokołu

120. Wreszcie G. Strack podnosi, że w świetle pkt 27 zaskarżonego wyroku Sąd nie orzekł merytorycznie w przedmiocie żądania sprostowania protokołu rozprawy, lecz decyzją odmówił nieotwierania procedury ustnej na nowo.

121. Żądanie sprostowania protokołu nie jest wprawdzie przewidziane w regulaminie postępowania przed Sądem, jednakowoż strony zasadniczo muszą być uprawnione do podnoszenia błędów i luk w tym dokumencie. Zgodnie bowiem z art. 63 § 1 zdanie drugie tego regulaminu chodzi o dokument urzędowy, który w związku z tym jest powoływany również jako dowód na okoliczność przebiegu rozprawy⁴⁰.

122. Okoliczność, że Sąd nie zajął się tym żądaniem, nie może jednakże samodzielnie podważać zaskarżonego wyroku. Ogranicza ona raczej moc dowodową protokołu. W związku z tym zarzut dotyczący protokołu jest bezzasadny, należy go więc oddalić.

W przedmiocie rzekomo spóźnionych argumentów Komisji w odniesieniu do rozporządzenia nr 45/2001

123. G. Strack zarzuca wreszcie niesłusznie, że Sąd uwzględnił argumenty Komisji w przedmiocie rozporządzenia nr 45/2001 w trakcie rozprawy, mimo że były ona spóźnione. Podstawy tej argumentacji tkwiły bowiem już w powołaniu się na wyjątek dotyczący ochrony danych osobowych na podstawie art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001. Szczególne znaczenie rozporządzenia nr 45/2001 w tym względzie nie było natomiast jeszcze tak oczywiste, jak w momencie rozprawy. Wynikło to bowiem przede wszystkim z wydanego w międzyczasie wyroku w sprawie *Bavarian Lager*.⁴¹

3. W przedmiocie części trzeciej zarzutu – weryfikacja wszystkich dokumentów

124. W części trzeciej zarzutu G. Strack podnosi, że Sąd wbrew jego żądaniu nie przeanalizował wszystkich dokumentów pod kątem tego, czy wykreślenia na podstawie wyjątku dotyczącego danych osobowych są uzasadnione.

125. Trybunał stwierdził, że Sąd jest zobowiązany do zapoznania się z dokumentami, jeżeli jest sporne, czy ich treść zezwala na zastosowanie danych wyjątków⁴². W przypadku przedmiotowych wykreśleń danych osobowych chodzi jednak o to, czy ochrona tych danych wymaga poufnego traktowania nazwisk i innych danych osobowych określonych grup osób. Do oceny tego nie jest konieczne zapoznanie się danymi dokumentami. Przeciwnie, z reguły wystarczy przeanalizowanie uzasadnienia decyzji.

40 — Ilustrując wyjątkowa procedura ponownego rozpoznania *M/EMEA*, EU:C:2009:804, pkt 45; postanowienia: *Iride i Iride Energia/Komisja*, C-150/09 P, EU:C:2010:34, pkt 74; *Kronoply/Komisja*, C-117/09 P, EU:C:2010:370, pkt 44.

41 — Wyrok Komisja/*Bavarian Lager*, C-28/08 P, EU:C:2010:378, pkt 59.

42 — Wyrok *Jurašinović/Radza*, C-576/12 P, EU:C:2013:777, pkt 27.

4. W przedmiocie części czwartej zarzutu – kompletność decyzji Komisji

126. Część czwarta zarzutu dotyczy zagadnienia, czy Komisja udzieliła kompletnej odpowiedzi na wnioski o dostęp do wszystkich dokumentów dotyczących wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów oddalonych przez Komisję od 1 stycznia 2005 r. G. Strack sprzeciwia się oddaleniu przez Sąd w pkt 139 zaskarżonego wyroku jego argumentacji, iż Komisja nie udowodniła, że przekazała mu wszystkie decyzje odmowne w przedmiocie wniosków potwierdzających dotyczące spornych okresów.

127. Zarzut ten dotyczy sposobu oceny przez Sąd argumentów stron w przedmiocie wymienionego zagadnienia.

128. Z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania, po pierwsze, ustaleń faktycznych, z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń wynika z akt sprawy, a po drugie, oceny tych okoliczności faktycznych⁴³.

129. Jednakże na etapie postępowania odwoławczego dopuszczalne są zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych i ich oceny w zaskarżonym wyroku, jeżeli wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dokonał ustaleń, których niezgodność z faktami wynika z akt sprawy, lub że przeinaczył dowody, które zostały mu przedstawione⁴⁴.

130. Przeinaczenie występuje wówczas, gdy – bez potrzeby przeprowadzania nowych dowodów – ocena dowodów istniejących okazuje się oczywiście błędna⁴⁵. Jeżeli Sąd – tak jak w niniejszej sprawie – wyciąga wnioski z określonych faktów, należy zbadać, czy w oczywisty sposób przekroczył granice rozsądnej oceny materiałów dowodowych⁴⁶.

131. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.

132. G. Strack powołał się w postępowaniu w pierwszej instancji na to, że liczba dokumentów, które zostały mu przekazane (315), jest znacznie mniejsza od podanej w publicznych sprawozdaniach liczby decyzji w przedmiocie wniosków potwierdzających oddalających je w całości lub w części (575)⁴⁷.

133. Komisja odpira jednakowoż ten zarzut podnosząc, że liczby się nie zgadzają, ponieważ niektóre decyzje w przedmiocie wniosków potwierdzających obejmowały kilka wniosków potwierdzających tej samej osoby, a w przedmiocie innych wniosków potwierdzających decyzje nie były jeszcze wydane na koniec danego roku.

134. Rezygnuje ona jednak z dokładnego zestawienia liczb, które wyczerpująco wyjaśniałoby rozbieżności. Możliwe, że takie zestawienie uwzględniłoby również najwyraźniej zignorowane w tym kontekście przez obie strony decyzje w przedmiocie wniosków potwierdzających wydane przez OLAF, które, o ile wiadomo, nie zostały doliczone do przekazanych dokumentów, jednakże najwyraźniej zostały ujęte w sprawozdaniach Komisji.

135. Podobnie Komisja nie odnosi się do okoliczności, że G. Strack wskazuje, iż w przekazanych mu dokumentach nie można stwierdzić decyzji w przedmiocie wielu wniosków potwierdzających.

43 — Wyrok Komisja/Aalberts Industries i in., C-287/11 P, EU:C:2013:445, pkt 47.

44 — Wyrok PKK i KNK/Rada, C-229/05 P, EU:C:2007:32, pkt 35.

45 — Wyroki: PKK i KNK/Rada, EU:C:2007:32, pkt 37; Lafarge/Komisja, C-413/08 P, EU:C:2010:346, pkt 17; Komisja/Aalberts Industries i in., EU:C:2013:445, pkt 52.

46 — Wyroki: Activision Blizzard Germany/Komisja, C-260/09 P, EU:C:2011:62, pkt 57; Komisja/Aalberts Industries i in., EU:C:2013:445, pkt 52.

47 — Na podstawie sprawozdania Komisji dotyczącego stosowania w roku 2007 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji [COM(2008) 630, wersja ostateczna, s. 10].

136. Jeśli ograniczyć się w związku z powyższym do argumentu, że na końcu roku nie były jeszcze wydane decyzje w sprawie wszystkich wniosków potwierdzających, to pod koniec okresu trzech lat, którego dotyczy spór, w toku było jeszcze ponad 250 decyzji w przedmiocie wniosków potwierdzających. Mając na uwadze terminy przewidziane w rozporządzeniu nr 1049/2001 takie zaległości wydają się mało wiarygodne.

137. Twierdzenia Komisji mogą więc wyjaśniać mniejsze rozbieżności, jednakże istniejące znaczne różnice są w tym względzie zbyt duże. Podzielając mimo to stanowisko Komisji Sąd w oczywisty sposób przekroczył granice rozsądnej oceny materiałów dowodowych.

138. Inaczej niż w postępowaniu, w którego toku stwierdzono istnienie dodatkowych dokumentów⁴⁸, w niniejszej sprawie nie da się jednak również z pewnością stwierdzić, że odpowiedź Komisji była niekompletna. Sąd mógłby to wszelako wyjaśnić względnie łatwo, gdyby nakazał Komisji objaśnienie rozbieżności między liczbami w sprawozdaniach i liczbą dokumentów, które zostały konkretnie przekazane G. Strackowi.

139. Do samego Sądu bowiem należy decyzja, czy posiadany przezeń materiał dowodowy w danej sprawie wymaga uzupełnienia. Waler dowodowy materiału zgromadzonego w sprawie podlega swobodnej ocenie okoliczności faktycznych, która nie podlega kontroli Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania, z wyjątkiem przypadków wypaczenia dowodów przedstawionych Sądowi lub wówczas, gdy z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika istotna nieścisłość ustaleń Sądu⁴⁹.

140. Niedostateczne przeprowadzenie dowodów wynika jednakże w niniejszej sprawie właśnie z przeinaczenia dowodów przez wnioskowanie w sposób oczywisty przekraczające granice rozsądnej oceny. Zatem Trybunał jest na zasadzie odstępstwa uprawniony do stwierdzenia naruszenia prawa w niepodjęciu niezbędnych działań wyjaśniających.

141. Ta część zarzutu jest więc skuteczna i zaskarżony wyrok należy oddalić w zakresie, w jakim oddala on zarzut G. Stracka, że Komisja nie wydała orzeczenia w przedmiocie wszystkich decyzji odmownych w sprawie wniosków potwierdzających.

142. W tym punkcie sprawa nie nadaje się do rozstrzygnięcia, ponieważ nie jest dostatecznie wyjaśniony ani wolumen dokumentów OLAF, ani istnienie oraz zakres zbiorczych decyzji w przedmiocie wniosków potwierdzających oraz decyzji w przedmiocie wniosków potwierdzających niewydanych jeszcze z końcem 2007 r.⁵⁰. W rezultacie na podstawie art. 61 ust. 1 statutu sprawę w tym zakresie należy przekazać Sądowi do ponownego rozpoznania.

E – W przedmiocie zarzutu piątego odwołania – zastosowanie wyjątku dotyczącego ochrony danych

143. Zarzut piąty odwołania dotyczy zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony danych, a mianowicie uzasadnienia (w tym względzie pkt 1), indywidualnej kontroli zaczerpień (w tym względzie pkt 2) i zgodności z prawem zaczerpień danych osobowych określonych grup osób (w tym względzie pkt 3).

48 — Wyrok Williams/Komisja, T-42/05, EU:T:2008:325, pkt 68.

49 — Wyroki: Ismeri Europa/Trybunał Obrachunkowy, C-315/99 P, EU:C:2001:391, pkt 19; Glencore i Compagnie Continentale/Komisja, C-24/01 P i C-25/01 P, EU:C:2002:642, pkt 77 i 78; Erste Bank der österreichischen Sparkassen/Komisja, C-125/07 P, C-133/07 P i C-137/07 P, EU:C:2009:576, pkt 319.

50 — Niemniej jednak należy stronom poradzić, aby albo Komisja wyjaśniła to zagadnienie z urzędu informując G. Stracka o odpowiednich liczbach – oraz w stosownym przypadku przekazując mu brakujące dokumenty, albo aby G. Strack złożył nowy wniosek o dostęp do rzekomo dotychczas jeszcze brakujących dokumentów, który zezwoli Komisji, na zajęcie stanowiska z uwzględnieniem moich wywodów. Wówczas mogłyby one uznać spór w tym punkcie – być może nawet przed wydaniem rozstrzygnięcia w przedmiocie tego odwołania – za załatwiony i nie musiałby bez potrzeby ponownie zwracać się do Sądu.

1. W przedmiocie uzasadnienia decyzji Komisji

144. G. Strack krytykuje uznanie przez Sąd uzasadnienia Komisji za wystarczające, mimo że nie zawierało ono żadnych informacji na temat konsultacji z zainteresowanymi osobami lub na temat tego, czy życzyły one sobie zachowania ich danych w tajemnicy. Komisja nie odniosła się również do zagadnienia różnych zainteresowanych grup osób.

145. Ta część zarzutu nie może być jednak skuteczna, ponieważ Sąd określił w pkt 120 oraz 125 i 126 trafne wymogi co do uzasadnienia Komisji. Również zwięzłe uzasadnienie może bowiem wystarczyć, jeżeli dostatecznie wyraźnie pozwala stwierdzić motyw decyzji.

146. Jeżeli chodzi w szczególności o brak informacji na temat konsultacji z zainteresowanymi, to brak ten jest dostatecznie jasną wskazówką, że takich konsultacji nie było. Komisja nie musiała również odnosić się do braku uzasadnienia wniosku o dostęp na podstawie art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001, ponieważ takie motyw decyzji nie zostały wskazane.

147. W zakresie, w jakim G. Strack utrzymuje w ramach tej części zarzutu, że Sąd w niewystarczający sposób rozważył jego krytykę wykreśleń dokonanych przez OLAF, wystarczy uwaga, że w replice konkretnie nie krytykuje on tej decyzji, mimo że dowiedział się o jej istnieniu i jej uzasadnieniu najpóźniej w odpowiedzi na skargę⁵¹.

2. W przedmiocie indywidualnej analizy dokumentów

148. W części drugiej piątego zarzutu odwołania G. Strack podnosi, że Sąd niesłusznie uznał w pkt 162–164, że Komisja wystarczająco indywidualnie zbadała konieczność zachowania w tajemnicy poufnego traktowania wykreślonych informacji. W tym względzie powołuje się on na okoliczność, że zostały zaczernione jednolicie wszystkie nazwiska bez rzeczywistego zbadania, czy chodzi o sferę prywatności. W ten sposób wykazywany jest jednak nie brak indywidualnej analizy dokumentów, lecz co najwyżej zapatrywanie Komisji na temat zakresu wyjątku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001. Zapatrywanie to jest jednak przedmiotem części trzeciej zarzutu, którą należy omówić poniżej.

3. W przedmiocie zgodności z prawem zaczernień

149. Wreszcie G. Strack krytykuje w części trzeciej zarzutu odwołania zaaprobowane przez Sąd zastosowanie wyjątku dotyczącego ochrony danych osobowych, o którym w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001.

150. Zgodnie z tym przepisem instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę prywatności i integralności osoby fizycznej, w szczególności w odniesieniu do ustawodawstwa Unii związanego z ochroną danych osobowych.

151. Komisja zastosowała ten wyjątek zgodnie z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 w ten sposób, że w wydanych dokumentach zaczerniła wszystkie nazwiska i adresy.

51 — Zobacz pkt 107 i nast. powyżej.

152. Trybunał stwierdził już, że w świetle art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 przepisy rozporządzenia nr 45/2001 znajdują w pełni zastosowanie, jeżeli wniosek sporządzony w oparciu o rozporządzenie nr 1049/2001 ma na celu uzyskanie dostępu do dokumentów zawierających dane osobowe. Oznacza to w szczególności, że wnioskodawca z reguły musi wykazać zgodnie z art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001 konieczność przekazania tych danych⁵².

a) W przedmiocie wyważenia

153. G. Strack trafnie podnosi, że instytucje mogą być zobowiązane również bez odpowiedniego wykazania przez wnioskodawcę do uwzględnienia powodów ujawnienia dokumentów, które się nasuwają, niemniej jednak w niniejszej sprawie takich powodów nie można stwierdzić, jak również G. Strack nie przedstawił żadnych powodów.

154. Ponadto G. Strack wskazał, że cel rozporządzenia nr 1049/2001 polegający na umożliwieniu dostępu do dokumentów uzasadnia ujawnienie na podstawie art. 8 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001, ponieważ leży ono w interesie publicznym. Taka wykładnia art. 8 lit. a) pozbawiałaby jednak powołanego⁵³ orzecznictwa w przedmiocie art. 8 lit. b) jego znaczenia.

155. Nie jest również istotne, czy w przypadku wniosków potwierdzających wnioskodawcy ujawniają krytyczne dane na swój temat. Ochrona danych osobowych ma bowiem zastosowanie przede wszystkim niezależnie od znaczenia konkretnych danych.

b) W przedmiocie konsultacji z zainteresowanymi

156. Ponadto G. Strack uważa, że Komisja nie mogła po prostu zaczernić wszystkich nazwisk, lecz że powinna była zwrócić się do zainteresowanych z zapytaniem, czy zgadzają się oni na ujawnienie ich danych.

157. Sąd stwierdził w tym względzie w szczególności w pkt 178 zaskarżonego wyroku, że przeprowadzenie konsultacji nie było konieczne, ponieważ jest oczywiste, że dane osobowe muszą być traktowane poufnie, jeżeli brak jest istotnych powodów przemawiających za ich ujawnieniem.

158. Stwierdzenie to nie narusza prawa.

159. Zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 konsultowanie się ze stronami trzecimi jest konieczne w przypadku wniosków o dostęp do dokumentów przekazanych przez nie instytucjom tylko wtedy, jeżeli nie jest jednoznaczne, że dokument zostanie ujawniony lub nie. W każdym razie ewentualny obowiązek konsultacji w odniesieniu do dokumentów sporządzonych przez instytucje nie może być szerszy.

160. G. Strack najwyraźniej przyjmuje, że możliwość ujawnienia danych osobowych jest dopóty wątpliwa, dopóki zainteresowani nie zdecydują się na wyrażenie zgody na ujawnienie. Nie jest to jednak prawdą.

161. Z uwagi na to, że ujawnienie danych osobowych stanowi przetwarzanie, jest ono dopuszczalne tylko wtedy, jeżeli występuje jedna z podstaw przetwarzania wymienionych w art. 5 rozporządzenia nr 45/2001. Zgoda zainteresowanego jest jedną z tych podstaw. W przeciwnym razie ujawnienie jest z reguły niedopuszczalne.

52 — Wyrok Komisja/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, pkt 63, 77.

53 — Zobacz pkt 152 powyżej.

162. Wymóg konsultowania się z zainteresowanymi nie ma więc na celu wyjaśnienia możliwości ujawnienia danych, lecz ma dopiero stworzyć przesłanki do ich ujawnienia. Artykuł 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 nie zobowiązuje jednak instytucji w tym zakresie.

163. Z tego samego powodu nie może być również zasadne twierdzenie G. Stracka, że Komisja w sposób kompletny rozpatrując jego wniosek o dostęp⁵⁴ i tak powinna była skonsultować się z zainteresowanymi, aby móc wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie ujawnienia ich wniosków potwierdzających. Jakkolwiek art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczy dostępu do tych dokumentów, jednakże zawarte w nich dane osobowe właśnie nie powodują niejednoznaczności odnośnie do tego, czy dostęp może zostać udzielony. Nie trzeba więc rozstrzygać, czy ewentualne konsultacje musiałyby być wykorzystane w tym celu, aby wystąpić do zainteresowanych o wyrażenie przez nich zgody na ujawnienie ich danych.

c) W przedmiocie zgody zainteresowanych na ujawnienie

164. G. Strack uważa również, że Komisja i Sąd powinni byli wziąć pod uwagę, czy zainteresowani już z góry wyrazili zgodę na ujawnienie ich danych osobowych w odniesieniu do złożonych przez nich wniosków potwierdzających. W co najmniej jednym przypadku zgoda taka wynika nawet z przekazanych dokumentów. Wnioskodawca wyraził się tam w następujący sposób:

„In view of the public interest, I cannot treat this as confidential. My question was not confidential. The public interest in this issue must prevail”⁵⁵.

165. Wydaje się jednak nadzwyczaj mało prawdopodobne, by zainteresowani w związku z wnioskami potwierdzającymi wyrażali zgodę na podanie do wiadomości ich danych osobowych w sposób abstrakcyjny i ogólny. Również przywołany przykład mógłby być raczej interpretowany w ten sposób, że zainteresowany sprzeciwia się odmowie dostępu, nie zaś, że wyraża zgodę na ujawnienie jego danych osobowych.

166. Ponadto G. Strack nie może czynić zarzutu, że Sąd nie zajął się tymi argumentami, ponieważ - o ile w ogóle - przedstawił je on wyłącznie na rozprawie, a więc po terminie.

d) W przedmiocie urzędników podpisujących decyzje w przedmiocie wniosków potwierdzających

167. W zakresie, w jakim G. Strack żąda ujawnienia nazwisk urzędników, którzy podpisali decyzje w przedmiocie wniosków potwierdzających, nie można stwierdzić, by podniósł on to żądanie już przed Sądem. Żądanie to jest więc niedopuszczalne zgodnie z art. 170 § 1 zdanie drugie regulaminu Trybunału, ponieważ odwołanie nie może wykraczać poza przedmiot postępowania w pierwszej instancji. Ponadto Komisja twierdzi, że nazwiska te – a konkretnie sekretarza generalnego Komisji i dyrektora OLAF – były podane. Wynika to co najmniej pośrednio również z nagłówków przedłożonych przez G. Stracka przykładów decyzji w przedmiocie wniosków potwierdzających. Stron z podpisami G. Strack nie przedłożył.

54 — Jak Sąd stwierdził w pkt 141, wniosek G. Stracka nie odnosił się tylko do decyzji w przedmiocie wniosków potwierdzających, lecz również samych wniosków potwierdzających, co Komisja zignorowała.

55 — Strona 126 załączników do odwołania („Mając na uwadze interes publiczny nie mogę tego traktować w sposób poufny. Moje pytanie nie było poufne. Publiczny interes w tym temacie musi przeważać”).

e) W przedmiocie nazwisk urzędników, które pojawiają się w dokumentach dotyczących sprawy T-110/04

168. W odniesieniu do zaczernionych nazwisk urzędników, które pojawiają się w dokumentach dotyczących sprawy T-110/04, G. Strack żąda dokonania rozróżnienia między urzędnikami, którym zarzucane jest nieprawidłowe postępowanie i pozostałymi urzędnikami. Oba tych grup zasadniczo dotyczy reguła, że ujawnienie ich danych osobowych z reguły nie jest możliwe ze względów ochrony danych. Okoliczność, że nazwiska urzędników, którym zarzucane jest nieprawidłowe postępowanie, mogą wymagać szczególnej ochrony, nie zmusza zatem jeszcze do różnicowania.

f) W przedmiocie kodowania nazwisk

169. Ponadto G. Strack twierdzi, że w dokumentach dotyczących sprawy T-110/04 Komisja nie mogła zaczernić nazwisk, lecz powinna była je (w anonimowy sposób) zakodować, aby polepszyć czytelność tych dokumentów. Nasuwało się to z samego tego względu, że w wymienionej sprawie Sąd zakodował nazwiska.

170. Sąd jednak słusznie stwierdził w tym względzie w pkt 202–208 zaskarżonego wyroku, że szerokie kodowanie nazwisk w dokumentach Komisji objętych wnioskiem odnoszącym się do długich dokumentów wymagałoby nieproporcjonalnych nakładów. Dlatego też G. Strack nie może również skutecznie podnosić tego zarzutu.

4. Wniosek częściowy w przedmiocie zarzutu piątego odwołania

171. Zarzut piąty odwołania powinien zatem zostać oddalony w całości.

F – W przedmiocie zarzutu szóstego odwołania – poufny charakter postępowań antydumpingowych

172. Zarzut szósty odwołania dotyczy interesów handlowych, o których mowa w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.

173. Komisja odmówiła mianowicie dostępu do określonych informacji i dokumentów w celu zapobieżenia identyfikacji przedsiębiorstw uwikłanych w sprawy antydumpingowe, które rozpatrywał skarżący w sprawie T-110/04.

174. Sąd zaakceptował tę odmowę w pkt 226–229 zaskarżonego wyroku podnosząc, że częściowo chodzi o tajemnice handlowe i poza tym zachodzi konieczność ochrony renomy danych przedsiębiorstw. W opinii Sądu brak jest nadrzędnego interesu publicznego, któremu ma służyć ujawnienie tych informacji.

175. G. Strack podkreśla na wstępie, że działania antydumpingowe, a przy tym w szczególności nazwy przedsiębiorstw są publikowane. Niemniej jednak brak jest poszlaki pozwalającej stwierdzić, że informacje, których ujawnienia odmówiono, dotyczyły postępowań które zakończyły się takim opublikowaniem. Zatem nie zostało wykazane, że odpadł interes w poufnym traktowaniu tych informacji.

176. Ponadto wbrew temu, co twierdzi G. Strack, może istnieć interes w tym, aby traktować poufnie zarówno przedsiębiorstwa, jaki i zarzut, ponieważ zarzut może pozwolić na wnioski co do przedsiębiorstw.

177. G. Strack podnosi jednak, że istnieje nadrzędny interes w zbadaniu postępowań antydumpingowych, który uzasadnia ujawnienia informacji i który powinien zostać przeanalizowany zarówno przez Komisję, jak i Sąd z urzędu.

178. Stanowisko to należy na wstępie poprzeć. Trybunał stwierdził, że w przypadkach określonych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 instytucja, której dotyczy spór, zobowiązana jest wyjaśnić, czy nie istnieje przeważający interes publiczny uzasadniający jednakowoż ujawnienie tego dokumentu⁵⁶. Z tego względu przynajmniej te pojawiające się w danym przypadku aspekty muszą być zbadane z urzędu⁵⁷. Jednakże z reguły również na tym etapie bardzo istotne znaczenie będą miały szczególne aspekty, które powinien przedstawić wnioskodawca⁵⁸.

179. Tym bardziej zastosowanie ma zasada, że w postępowaniu sądowym kwestia naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 w ramach badania istnienia nadrzędnego interesu publicznego podlega rozpatrzeniu tylko wtedy gdy skarżący podnosi takowy zarzut. O ile przedmiotem zarzutu nie jest całkowity brak przeprowadzenia analizy, to musi on wskazywać punkty, które nie zostały należycie zbadane. Z tego względu Sąd nie narusza prawa, jeśli koncentruje się na przedłożonych przez stronę skarżącą argumentach⁵⁹.

180. W postępowaniu sądowym G. Strack nie podniósł jednak niewystarczającego uwzględnienia szczególnego interesu w przejrzystości postępowań antydumpingowych. W konsekwencji Sądowi nie można zarzucić jakiegokolwiek naruszenia prawa⁶⁰.

181. Również w zakresie, w jakim G. Strack krytykuje zaczernienie nazwisk urzędników właściwych dla określonych postępowań, nie można stwierdzić, że zagadnienie to było w ogóle przedmiotem postępowania w pierwszej instancji. Ten zarzut jest niedopuszczalny, ponieważ zgodnie z art. 170 § 1 zdanie drugie regulaminu Trybunału odwołanie nie może wykraczać poza przedmiot postępowania w pierwszej instancji.

G – W przedmiocie zarzutu siódmego odwołania – odszkodowanie z tytułu rozpatrywania wniosku potwierdzającego

182. Zarzut siódmy odwołania dotyczy żądania G. Stracka naprawienia szkody niematerialnej, którą Komisja wyrządziła wskutek rozpatrywania jego wniosku o dostęp do dokumentów. Szkoda ta ma polegać na pogorszeniu zdrowia psychicznego G. Stracka z jednej strony i na naruszeniu jego prawa do uczestnictwa w konsultacjach z Komisją dotyczących przejrzystości i dostępu do dokumentów instytucji z drugiej strony.

183. W punktach 261–266 zaskarżonego wyroku Sąd zasadniczo stwierdził, że nie można wykazać żadnego wystarczająco szczególnego związku przyczynowego między podniesionym niezgodnym z prawem zachowaniem a dochodzoną szkodą.

184. To stwierdzenie jest zgodne w dużej mierze z podlegającymi zastosowaniu kryteriami.

56 — Wyrok Szwecja i Turco/Rada, C-39/05 P i C-52/05 P, EU:C:2008:374, pkt 49.

57 — Zobacz wyrok Szwecja/API i Komisja, C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P, EU:C:2010:541, pkt 152; w odniesieniu do opinii prawnych w procedurze ustawodawczej ww. w przypisie 56 wyrok Szwecja i Turco/Rada, pkt 67.

58 — Wyrok LPN/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo.

59 — Zobacz moja opinia Szwecja/MyTravel i Komisja, C-506/08 P, EU:C:2011:107, pkt 105.

60 — Zobacz pkt 71–73 repliki w postępowaniu w pierwszej instancji.

185. Zasady wspólne porządkom prawnym państw członkowskich, o których mowa w art. 340 akapit drugi TFUE, nie mogą być przywoływane w celu uzasadnienia istnienia ciążącego na Unii obowiązku naprawienia wszelkich, nawet odległych, szkodliwych konsekwencji zachowania jej organów. W rzeczywistości bowiem przesłanka odnosząca się do związku przyczynowego wymagana przez ten przepis dotyczy istnienia wystarczająco bezpośredniego związku przyczynowego między zachowaniem instytucji a szkodą⁶¹.

186. W tym kontekście nie podlega podważeniu, że Sąd przyjął w pkt 263 i 264 bez wyczerpania wszystkich dostarczonych przez G. Stracka materiałów dowodowych, iż z uwagi na wiele spornych spraw między nim i Komisją oraz jego współodpowiedzialność za przedmiotowy spór nie byłby możliwy do stwierdzenia taki związek w odniesieniu do ewentualnego pogorszenia jego zdrowia psychicznego.

187. Jeżeli chodzi o ograniczenie możliwości udziału w konsultacjach z Komisją, to jednakże wbrew wywiodom Sądu zawartym w pkt 265 zaskarżonego wyroku jest bez znaczenia okoliczność, że G. Strack mógł brać udział w dyskusji również bez dokumentów (i tak też uczynił). Został on bowiem pozbawiony możliwości użycia dla celów owej dyskusji argumentów wywodzonych na podstawie owych dokumentów.

188. Bardziej przekonująca jest natomiast rozwinięta również we wskazanym punkcie myśl, że G. Strack złożył wniosek z dnia 20 czerwca 2007 r. stosunkowo na krótko przed końcem terminu konsultacji w dniu 31 lipca 2007 r. G. Strack nie wykazał bowiem, że w razie prawidłowego zachowania Komisji otrzymałby żądane dokumenty we właściwym czasie, aby wykorzystać je w trakcie konsultacji.

189. Nawet gdyby – tak jak G. Strack – założyć, że jego wniosek został zarejestrowany zbyt późno, i że przedłużenie terminu do wydania decyzji o kolejne 15 dni zostało również dokonane po terminie i tym samym było bezskuteczne, to nie da się zaprzeczyć, że Komisja w zasadzie była uprawniona do skorzystania z przedłużenia terminu w związku z zakresem wniosku. W razie prawidłowego skorzystania z przedłużenia terminu Komisja powinna była odpowiedzieć na wniosek wstępny najwcześniej w dniu 31 lipca 2007 r. Efektywny udział w konsultacjach w związku z dokumentami objętymi wnioskiem nie byłby w tym momencie już możliwy.

190. Zatem Sąd mógł przyjąć, że nie istnieje wystarczająco bezpośredni związek przyczynowy między ewentualnymi zaniechaniami Komisji a ograniczeniami możliwości uczestnictwa G. Stracka w konsultacjach⁶².

VI – W przedmiocie kosztów

191. Ponieważ sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd, rozstrzygnięcie Sądu o kosztach należy uchylić, zaś rozstrzygnięcie o kosztach niniejszego postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie⁶³.

61 — Wyroki: Dumortier i in./Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 i 45/79, EU:C:1979:223, pkt 21; Trubowest Handel i Makarov/Rada i Komisja, C-419/09 P, EU:C:2010:147, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie Mauerhofer/Komisja, C-433/10 P, EU:C:2011:204, pkt 127.

62 — Na podobnych rozważaniach oparty jest wyrok Richez-Parise i in./Komisja, 19/69, 20/69, 25/69 i 30/69, EU:C:1970:47, pkt 43 i nast.; a także wyroki Sądu: Odigitria/Rada, T-572/93, EU:T:1995:131, pkt 65; Farrugia/Komisja, T-230/94, EU:T:1996:40, pkt 43.

63 — Zobacz art. 148 § 2 regulaminu Trybunału.

VII – Wnioski

192. Proponuję zatem, aby Trybunał orzekł, co następuje:

- 1) Punkt 6 sentencji wyroku T-392/07, Strack/Komisja, EU:T:2013:8 zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd oddala zarzut skargi G. Stracka, wedle którego Komisja nie wydała decyzji w przedmiocie wszystkich odmownych decyzji w sprawie wniosków potwierdzających.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w pkt 7 sentencji wskazanego wyroku zostaje uchylone.
- 3) W pozostałej części odwołanie i odwołanie wzajemne zostają częściowo oddalone, a częściowo odrzucone.
- 4) W związku zarzutem skargi wymienionym w pkt 1 sentencji sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 5) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.